

Sem hodila za vodó,
Ribice tam plavajo,
To je mene veselilo,
In serce se je obudilo.

Kam to prejde? kam to gré?
Kje so moje zdaj želje?
Kaj me hoče veseliti?
Kam se hočem obrniti?

Za vodó in za goró
Ptice meni ne pojó!
Vse se je že spremenilo,
In veselje je menilo.

Zdaj pa moje portice,
Ki ste mene lišpale,
Zdaj vas moram proč oddati,
Nikdar več na glavo djati.

Lepi moji pangeljci,
Ki ste lepe farbe b'li,
Prav zeleni in rudeči,
Meni ste b'li dopadeči.

Ko se pesem dokonča, se nevesti peča in klobuk na glavo dene, v znamenje, da je zdaj v zakonskem stanu, da mora pokrita hoditi.

Kadar se nevesti daruje.

V nekterih krajih je navada ali šega, da se pri svatvi (ohceti) nevesti in ženinu kaj daruje; to se zgodi pri deveti jedi ali rihti; takrat se pogača z rožo nališpana na mizo prinese, potem se roža od pogače vzame, in kjer je roža bila, se pogača izreže ali skorja izdolbe, v to jamico se dnarski darovi devajo, in takrat se tudi venec nevesti odvzame. — Na to pristopi pameten godec ali drug moder mož in reče ali zapoje:

Ljubi oče starašina!
Prinesite še kaj vina,
Posez'te le v mošnjico,
Podajte tud' petico.
Le darujte, le darujte
Z enim majhnim darom
Ženina in nevesto,
Duše pa s svetlim rajam.

Ljubi oče, vi devir!
Posez'te tudi v svoj kernir,
Pa vzemite ven mošnjico,
Dajte tudi vi petico.
Le darujte, le darujte
Z enim majhnim darom
Ženina in nevesto,
Duše pa s svetlim rajam.

Zdaj vas moram spremenit',
In le plave zdaj nosit';
Kak se naglo to spremena,
Rudečina in plavina.

O sreberni venec moj!
Jez te denem proč nocoj,
S tabo sem se lepotila,
Nič več te ne bom nosila.

Lepi moji pušeljci!
Ki ste mene lišpali,
Meni ste lepo dišali,
Zdaj so vas od mene djali.

Lepa porta, venec moj,
Proč je z vama že nocoj.
Pangeljc, pušeljci ni za mene,
Zdaj se štejem že med žene.

Zdaj veselje je že proč,
Kdo mi hoče kaj pomoč',
Nikdar več ne bom vesela,
Dokler bom na svet' živela.

Ljubi moji zakončanje!
Dragi moji zapečanje!
Sem bližji prihajajte,
In daril prinašajte.
Le darujte, le darujte
Z enim majhnim darom
Ženina in nevesto,
Duše pa s svetlim rajam.

Ljube moje ve sestrice!
Ljube tudi ve tetice!
Ene dajte plahtice,
Druge dajte rutice.
Le darujte, le darujte
Z enim majhnim darom
Ženina in nevesto,
Duše pa s svetlim rajam.

Le darujte z dobre volje,
Njima bode po tem bolje,
Dajte platna al plenice,
Dajte srajc al pa petice.
Le darujte, le darujte
Z enim majhnim darom
Ženina in nevesto,
Duše pa s svetlim rajam.

Kadar se to darovanje opravi, se kupice (glažki) z vinom natočijo in starašina napije enim ali drugim na zdravje.

Potem reče mož ali godež ženinu in nevesti: Glejta, zdaj sta nekaj dara dobila, skerbata, da ga bosta dobro obrnila, s tem si lahko kaj pomoreta. Kupita si eno piško ali jarico, to dobro redita, ona bo jajčica nesla, te potlej nasadita, vama bo jarice in petelinčke zvalila, potem dajta petelinčke v kopune narediti, kopune dobro redita, potlej kopune prodajta, mlade jarice bodo vama sopet jajca nesle, te sopet nasadita, in tako sopet petelinčke in kopune dobita itd. Ko kopune prodasta, za te dnarje si prešičico kupita, presico lepo redita, ona bo vama 4, 5 ali 6 prascov povergla, te sopet dobro redita, in potem jih prodajta; za te dnarje si teličico kupita, teličico dobro redita, ona bo vama teleta povergla, bo vama mleka, sira in masla obilno dajala; tele, mleko, maslo prodajta, kolikor se domá ne

potrebuje; za te dnarje si kupita žrebičico, žrebičico redita, da bo imela žrebca, tako lahko junce in žrebeta prodasta; za te dnarje si vinograd kupita, vinograd dobro obdelujta, da si dosti vina pridelata; vino prodajta, za te dnarje si njivo kupita, da bosta žita in živeža pridelala, potem kaj vina in žita prodajta; za te dnarje si hišico naredita: tako bosta imela lepo prebivališče. Tako se od majhnega do velikega pride, ker eno iz družega izhaja. Toko nekteri revni s časoma obogatijo, ker vsak dnar v hasen ali dobiček obernejo. Kdor pa tako ne dela, čeravno se bogato omoži ali oženi, pride s časom na beraško palico. S.

Prehudi oče.

Francón strahvati svoje zná,
Vsi morajo molčati;
Če ne jim čof! po ustih dá,
Da kri jim je lizati.

Sosedje, pravi, me učé:
Otroke služiti spravi,
In baba naj po svetu gré,
Al' vrag naj jo zadavi.

Kar imam, bodem vse prodal
In sebi kót zgovoril;
Ko tič bom živel brez težav, —
Sem dosti se spokoril.

Kar kdo zasluži, moje bo;
Al' sem zastonj ga zredil?
Nazadnje bi še b'lo lepo.
Da za-me bi ne vedil! —

Ob mizo tolče en večer,
Vse hoče polomiti,
Pretepel je sinove, hčer,
Še ženo če pobiti.

V sinovih jeza zdaj zavre,
Divji so na-nj planili,
Nihče ni vedil kaj počne,
Tak, so se spozabili.

Očanc se je na gerlo derl,
Upil na pomagaje;
En sosed duri je odperl,
Skrivaj pogleda, kaj je.

Pozneje večkrat pretepó
Francóna, kot se sliši,
Oblast mu vzeli, in zató
Je zadnji bil pri hiši.

Kdor terja, da mu vsi molcé,
Resnico si zapera;
Ostrost, kadar čez mejo gré,
Mašvanje si nabira.

Poženčan.

Dopisi.

Iz dolnjega Štajarskega. * Povedati Vam moram, da prehitra smert slovensčine najbogatejega mecena, Vašega svetlega kneza in škofa gg. Antona Alojza Wolf-a, je tudi nas Štajarce močno ganila. Bog daj, da bi njih smert nikakor ne zaderževala lepo začetih bukev, in brez vseh over se spolnila njih poslednja volja! — Gotovo je, da ljubljani naš knez in škof lavantinski se bojo nahodno poletje iz St. Andreja preselili v Marburg. — Prečastiti gosp. korar Jožef Rozman, dosihmal vodja seminšča Št. Andrejskega in učenik katehetike in pedagogike, grejo o sv. Jurji za tehanta in fajmoštra v Konjice.

Iz Tersta 3. marca. A. K-s. Danes so imeli Teržaščani „Corso“. Človeku, ki še kaj takega vidil ni, se kaj čudno zdi, ko vidi stotero vozov gori in doli po obeh straneh ulice imenovane „Corso“ derdrati, od vseh strani pa najimenitnejšo gospodo sladkorni drobiž gospem in gospodičnam v obraz metati, da je vsa ulica z njim posuta, po nekterih krajih za perst na debelo. Navadnega hrupa kakor druge leta pa vendar ni bilo, akoravno je bil dan lep spomladansk; nadjati se je, da bodo posledni dnevi pusta veselejši od današnjega! — Gosp. dopisnik iz Gorice vpraša v 9. listu „Novic“, kaj bo iz slovanskih igrokazov, kateri bi imeli izhajati v Gradcu v mesečnih zvezkih, ob enem pa naznanja dopis iz Gradca v „Serbskem Dnevniku“ veselo novico, da se že natiskuje prvi zvezek. Ne verjamem, da se je oglasilo 300 naročnikov, akoravno sem prepričan, da bodo igrokazi izverstno poslovenjeni, prihajali na svitlo. Ker bi bila velika škoda, ko bi izdavanje zavoljo pomanjkanja naročnikov zaostajalo, je želeti, da bi tiskanje zavoljo tega ne prenehalo, ampak da bi vsak mesec en igrokaz na svitlo prišel in se potem po knjigarnicah prodajal. Akoravno je tako početje težavno brez gotove pripomoči domoljubov, se je vendar nadjati, da si bo marsikdo knjižico kupil, ki ne ve, kaj se pravi „naročila izdatelju pošiljati“,